

KAPITOLA ČTVRTÁ

Aix-En-Provence, Francie. 1549
V šeru katedrály blikaly svíčky a vitrážovými okny pronikalo dovnitř měkké světlo. Vzduchem se rozezněl zvuk zvonů.

Mobius M. Mobius stál na prastaré kamenné podlaze a mračil se na mrtvé tělo lovce z TVA. Na podlaze vlastně ležela tři těla. Zavrtěl hlavou a snažil se ignorovat pocit děsu v břiše.

„Lovec a jeho minutníci reagovali na rutinní větvení,“ hlásil lovec U-92. „Zdá se, že když dorazili, někdo se na ně vrhl.“

„Myslíte?“ řekl Mobius.

„Je to on,“ potvrdil lovec U-92.

Mobius se ani nepokusil hádat, i když myšlenka na nepolapitelného vraha na svobodě nebyla zrovna realitou, které chtěl čelit. Povzdechl si. „Jo, bodné rány vypadají stejně jako ostatní. Poloha těl naznačuje, že ránu vůbec nečekali. A -“ strčil si ruce do kapes a za chůze

zkoumal chladnou kamennou podlahu – „resetovačka je... pryč.“

„To je šestý útok za poslední týden,“ podotkl lovec U-92.

Mobius mimoděk zachytil v jeho hlase náznak obvinění. Ale neměl v povaze stáhnout se do obranné ulity. „Pokud víme,“ řekl.

Dveře katedrály se s rachotem otevřely a zvuk se rozlehl v prostoru.

Lovec U-92 sáhl po zařezávači.

„Hej!“ vykřikl.

Mobius ho rychlým pohybem ruky zastavil. „Pochkejte, zadržte!“ řekl. „Zadržte.“ Ve dveřích se objevila jakási dívka. „Je to jen dítě,“ řekl tiše.

Lovec U-92 se naježil, ale stáhl zbraň a nervózně přešlápl.

Mobius se vydal k dívence a snažil se našlapovat potichu, aby ji nevyplašil.

Natáhl k ní ruku. „Promiň,“ omluvil se francouzsky. „Můj přítel je imbecil.“

„Hej, vy!“ zavolal lovec U-92. „Já taky ovládám všechny jazyky v tomhle toku času,“ dodal francouzsky a tiše zaklel.

Mobius si ho nevšímal. Ulevilo se mu, že ta dívka neutekla.

Soustřed' se, umiňoval si. Musela něco vidět. Snaž se s ní nějak navázat kontakt.